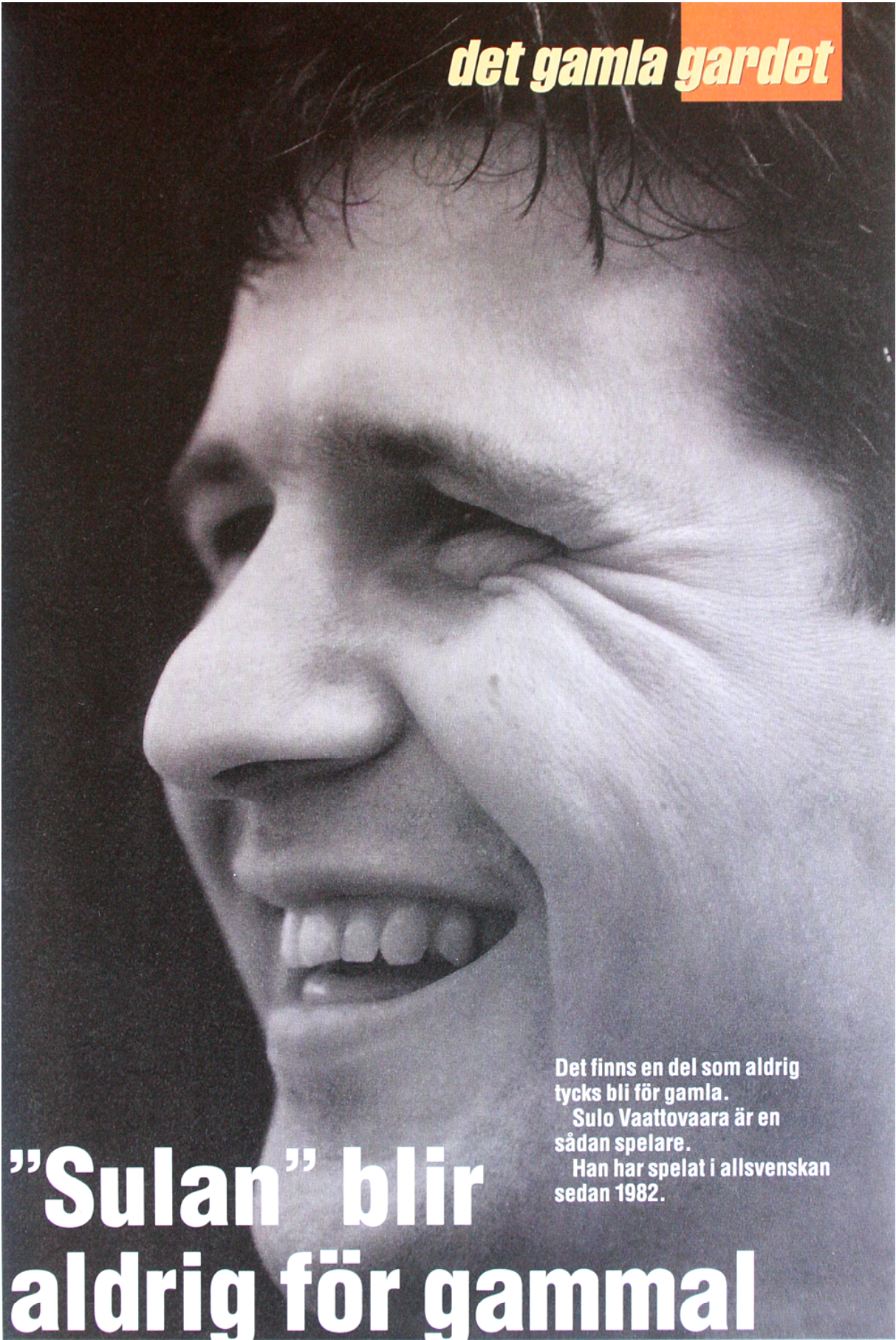

det gamla gardet

"Sulan" blir aldrig för gammal

Det finns en del som aldrig
tycks bli för gamla.

Sulo Vaattovaara är en
sådan spelare.

Han har spelat i allsvenskan
sedan 1982.

"Jag har haft tur och sluppit allvarliga skador"

Det är ganska intressant att bläddra i gamla historieböcker om fotboll och leta efter lite statistik. 1983 hette till exempel några allsvenska spelare Greger Hallén (Öster), Roland Andersson (Malmö) och Sigge Johansson (Halmstad). Samma år var nutida tränarprofiler som Glenn Holm, Göran Göransson, Sven Dahlkvist, Håkan Sandberg, Kalle Björklund och Magnus Andersson aktiva i vår högsta serie.

Och 1983 spelade också Sulo Vaattovaa-
ra till sig en ordinarie plats i Hammarbys
backlinje.

– Det är väl bara jag och Thomas Ravel-
li som är kvar från den tiden. Eller hur
är det med Sven Andersson? frågar Sulo.

Jodå, sällskapet som fortfarande hänger
med består av denna trio. Men "Sulan" är
ändå unik. Han är den ende utespelaren.

– Jag har haft väldigt mycket tur. Jag
har inte haft en enda allvarlig skada och
det är därför jag fortfarande kan hålla på.
Jag vill gärna spela elitfotboll så länge det
går, men numera tar jag bara ett år i taget,
säger han.

"Sulan" fyller 35 i år. Med det är han
äldst i IFK Norrköping. Och han är en
sorts stälman som håller i alla väder.

1988 var året då Gällivarekillen flyttade
från "Bajen" till "Peking". Där har han
blivit kvar – som en av allsvenskans mest
slitstarka spelare genom tiderna.

– Jag har missat två eller tre matcher se-
dan jag kom till Norrköping. Det säger
det mesta om vilket flyt jag har haft. Aldrig
skadad och aldrig sjuk. Det måste vara
över tio år sedan som jag ens hade feber.

Du som har varit med så länge måste
ha en del synpunkter på hur fotbollen
har förändrats. Vad är den största skillna-
den mellan då och nu?

– En svår fråga. Men lagen är bättre or-
ganiserade nu. Det märks framförallt när
man möter lag från lägre divisioner. Förr
kunde man vinna med 8-1 eller 6-0 mot
ett lag från exempelvis tvåan. Det gör man
inte längre.

Var allsvenskan sämre ifjol än tidigare
under 1990-talet?

– Nej, det tycker jag inte. Fast mycket
har att göra med lagens förbättrade orga-

nisation och struktur. Jag tycker mig kun-
na märka att det blir svårare och svårare
för de där riktiga talangerna att utmärka
sig.

Många idrottsmän klagar ju på att det
blir allt svårare att motivera sig ju äldre
man blir. Hur upplever du det?

– Inte på det sättet. Jag tycker faktiskt all-
tid att det är kul att åka till träningen. Och
det är nog en förutsättning för att man ska
kunna hålla på så här länge. Det var nästan
värre för ett par år sedan. Men nu ser jag
fotboll på ett annat sätt. Jag njuter mer.

Vad har du för framtidsplaner?

– Fotboll ett eller ett par år till. Och efter min karriär vill jag gärna träna ett lag. Jag vill i alla fall testa det och se om jag passar i den rollen.

Du har ju fru och två barn. Du jobbar halvtid som polis. Och du spelar fotboll nästan varje dag. Hur går det ihop?

– Familjen kommer i kläm ibland, det måste erkännas. Och det är väl det som är den tyngsta biten. När vi åkte på träningsläger till Cypern i mars blev min son som är nio år lite ledsen över att jag skulle resa bort en vecka. Det kändes lite jobbigt.

Det finns spelare i Norrköping som är

15 år yngre än du. Hur fungerar det mellan er?

– Visst märker man att det är viss ålderskillnad. Det är kanske därför som jag inte umgås speciellt mycket med någon av mina lagkamrater på fritiden. Man får ha lite av en papparoll även i Norrköping.

Var det självklart för dig att bli fotbollsspelare?

– Ja, det var det nog. Hemma i Gällivare spelade jag mycket bandy som grabb, men det gick inte så bra. Jag saknade talang helt enkelt. Så det fick bli fotboll istället för min del.

*Den gamle och havet.
Sulo kör ett år till.*

I legenskap av outtröttlig veteran måste du ha några råd att ge till ungdomar som vill satsa på fotboll. Vad vill du säga till dem?

– Om jag ser till mig själv så borde jag med facit i hand ha tränat mer styrketräning på egen hand. När man kommer upp i 20-årsåldern är det väldigt viktigt med sådant. Man måste ha en balanserad kropp och se till att vara vältränad. Inte minst för att förebygga skador. Men på min tid fanns det inte en tanke på det. Det var aldrig aktuellt att träna själv.

Men du har ju haft ganska mycket tur ändå som aldrig har varit skadad. Eller?

– Jo, jag har haft tur. Men det är många som inte haft det. Kanske hade jag behövt några kilo till.

Det har blivit totalt sex A-landskamper för din del. Och fler lär det inte bli. Är det något du sörjer?

– Nej, inte direkt. Jag blev uttagen till landslaget när det var en övergångsperiod mellan gammalt och nytt. Men som sagt, med några kilo till så kanske...

De gnälliga gubbarna på Idrottsparken är ett välkänt fenomen. Hur är det att spela för en så anrik klubb som Norrköping med alla höga krav?

– Det där är lite av en myt. Jag tror inte att det är värre än på andra ställen runt om i landet. Och lite gnällande ska det vara. Det är bara ett sundhetstecken. I övrigt trivs jag i Norrköping. Det är här jag har mina rötter numera. Staden har haft en väldigt positiv utveckling de senaste åren och det ska till mycket för att jag ska flytta härifrån.

Ett proffsanbud, kanske?

– Du, det är nog inte aktuellt längre.

Har det någon gång varit det?

– Ja, en gång för många år sedan. Det var en agent som ringde och frågade om jag var intresserad av att gå till en schweizisk klubb. Jag svarade ja. Men sedan hörde han aldrig av sig igen. Så det var nog inte så allvarligt menat.

För ett par år sedan riktades stor kritik mot Norrköping för att ni hade en osmaklig inkilning av nya spelare. Hur är det med det idag?

– Det blev lite väl mycket rabalder över det där. Det var en gammal tradition som levde vidare. Olika människor tar saker på olika sätt. Men ingen ska ställa upp på något som han mår dåligt av. Det har varit vår princip. Vi har fortfarande en form av inkilning, men den ser inte likadan ut som förr.

Till sist: Vad kan vi förvänta oss av Norrköping 1997?

– Ganska mycket. Det hoppas jag i alla fall. Vi ska kunna vara med och slåss bland de fyra bästa och om en plats i Europa. Det tror jag faktiskt.

